

Μέσα στις φλόγες της έχει εισχωρήσει το φαρμάκι της αμαρτίας απ' τ'ά δόντια του φρικαλέου Βρυκόλακα. Τό άπαιτο τέρας την έχει μολύνει. Την καίει νύχτα και μέρα ό πυρετός. Στά παραμυθιά της λέει φροντά λόγια...

Τρεις νύχτες τώρα ό τρομερός Βρυκόλακας τραγυρίζει κάτω στόν κήπο. Δέν τόν βλέπουμε, δέν τόν άκούμε, μά τόν υποψαζόμαστε, μιά τόν προδίδουν τά παραμυθιά της 'Αρλέττας.

Όταν ξυγνώνει μεσονύχτι, τό βασανιμένο μου παιδί στερφογυρίζει στό κρεβάτι του και δάγκνεται από άγωνα. Παράξενα λόγια ξεφεύγουν απ' τό στόμα του:

— "Ήρθε!... Παραμονεύει στόν κήπο... Μοί γνέρει νά πάω κοντά του... Τά μάτια του λάμπουν σάν νεκρικές καντήλες... Τά χείλη του στάζουν αίμα!... Θεέ μου... πατέρα μου... κόστε του νά φύγ... νά φύγη!...

Τις φρες αυτές πού τό παιδί μου σπασταράει από τρόμο κ' άγωνα, τό τέρας εινε στόν κήπο, είμαστε βέβαιοι γι' αυτό.

Οί γνιοί μου, κρυμένοι πίσω από τά παραθυρόφυλλα, με τά όπλα τους στό χέρι, παραβολούν κάθε σπάτ πού βλέπουν, μά τού κίκοι. Ό Σατανάς της Κολάσεως δέν φροντά τις σφαιρες...

Τις φρες αυτές ό Πιστός ούδιάει λυπητερός... Οί λεκοί ακούζον μακριά και τά νυχτοπούλα σφεροκοπούν στόν άέρα και κρούζον πένθιμα...

Ό γατρός πού νοσηλεύει την 'Αρλέττα φαίνεται σκεφτικός κ' άθιμος. Πάνω στό πρόσωπό του διαβάω τις μυστικές του σκέψεις. Ναι, έτσι εινε, τό παιδί μου θά πεθάνη!...

Κοντά τό βράδυ σήμερα ήρθε ό έφημέριος τού γειτονικού έξωκλήσιου και διάβασε πάνω απ' τό κεφάλι της Άσροστης μά εύχή. Τό δύστυχο πνίδι μου ύπόφερε στην άρχη τρομακτικά. Στραφογύριζε πάνω στο κρεβάτι του και βογγούσε. βγαίνοντας άρρους απ' τό στόμα του. Έβειές στεκόμαστε γύρω και κλαίγαμε. Σιγά-σιγά θίωες ή άρρωστη ήσυχασε. Γαλήνεψε τό πρόσωπό της, γλίκαρε ή όμη της...

Μόλις έφυγε ό έφημέριος, γονατίσαμε όλοι μπρός στό εικονοστάσι και προσευχηθήκαμε. Προσευχηθήκαμε για τί ζωή, για τί σωτηρία της ψυχής της πολυτάλαξης κόρης...

Μετά μιά βδομάδα. -- Είμαι θλιμμένος, βασιειά θλιμμένος, είμαι περίλυπος μέχρι θανάτου.

Ή πολυαγαπημένη μου κόρη πέθανε!... Μά πώς, Θεέ μου; Ύστερα από πόση άγωνία;

Τρομακτικά πράγματα συνέβησαν την ώρα πού γαρουάλε...

Έξω έβροχε...

Άστροφές αϊδάκωναν τό μαύρο άνταρτισμένο ουρανό...

Καθόμαστε βουβόι και θλιμμένοι γύρω στό κρεβάτι της 'Αρλέττας.

Ή άρρωστη πνιγότανε... Άνάσαινε δύσκολα και κάθε τόσο τέντανε τό λαιμό της και βογγούσε τραυλίζοντας:

— 'Αέρα!... Λιγάκι άέρα, Θεέ μου, πνίγουμε!...

Πασ' όλο τό χαλασπό πού γινότανε έξω, σπρώθηκα γι' άνοιξα τό τζάμι. Ένα δυνατό ρεύμα παγωμένου, ήγρο άνέμου μπήκε στην κάμαρη. Ή άρρωστη άνακουφίστηκε κάπως, άνέννεε τώρα με περισσότερη εύκολία, μά δυστυχώς αυτό δέν κράτησε παρα λίγα δευτερόλεπτα.

Καθώς στέκαμε μπρός στ' άνοιγμένο τζάμι, άκούσαμε ξαφνικά μέσα στό θόρυβο της νεροποντής ένα δαιμονιομένο κάλτασμα, πέρα μακριά, στην κολάδα.

Ήταν ένα τρομερό ποδοβολητό άλόγων, σάν νάκανε επέλασι διάκληρη Ιτασία Ωη.

Οί γνιοί μου γυρισανε και με κιντάξανε ξαφνιασμένα.

Τι έσήμανε αυτό;

Τι άγρια καθαλαρία ήταν αυτή πού οχτότανε μέσα στην τροικιά της νύχτας;

— Άκουσε, πατέρα; με φώτησαν.

Τους έγγνεπα νά σωτάσουν κ' άφουγκράστρια καλύτερα. Τό ποδοβολητό όλο και πλησιάζε, πλησιάζε...

Έξαφνα σσουξίματα λίκων άκουστήκαν πρós την ίδια διεύθυνση.

Και τότε καταάβα. Ήταν Έκείνος!...

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό Γαβριηλίδης και τ' Αύγουστιάτικα... Χριστούγεννα! Πόσες φορές δάκρηνε νά γεννηθί ό Χριστός για τούς Ρωμηούς. Γιατί δέν έξεφώνησε λέγο ό κ. Καλειώρας. Για νά μήν ξυπνήση... ό Χριστός... Ό Δηληγιάννης και οι Πέρσαι με την... "Ωρα". Τό σύστημα τού Γ. Θεοτόκη, κτλ.

Μιά φορά ό άείμνητος Γαβριηλίδης εκάλεσε τόν μακαρίτη Τίμο Σταθάπουλο, πού τόν ειχε άρχιοντάτη στην 'Ακρόπολι, και τού ειπε νά έτοιμαστή για βγάλη 'Χριστουγεννιάτικο φύλλο την Κυριακή.

Ήταν δέ την έποχη εκείνη... Αύγουστος!

Ό Σταθάπουλος τόν κιντάξε στό μάτι, μη γνωρίζοντας άν ό Γαβριηλίδης άστειευότανε ή άν ειχε τρελλαθεί!

— Τι με κιντάξεις; τού ειπε ό Γαβριηλίδης.

— Δέν άκουσα καλά, άπάντησε ό Σταθάπουλος.

— Ειπα νά βγάλουμε 'Χριστουγεννιάτικο φύλλο την Κυριακή, έπα-νέλαβε ό Γαβριηλίδης.

— Μά θέλουμε έξη μήνες για τά Χριστούγεννα! Δέν γεννιέται δύο φορές τόν χρόνο ό Χριστός!

— Για τούτον τόν παληόκοσμο έδω πέρα, δέν άρκει νά γεννηθί μιά φορά ό Χριστός για νά τόν διορθώση, αλλά και πέντε και δέκα, άπάντησε ό Γαβριηλίδης. Θά βγάλουμε λοιπόν την Κυριακή την 'Ακρόπολι Χριστουγεννιάτικη.

— Νά την βγάλουμε, μουμυρώμε ό Σταθάπουλος, αλλά δέν την έβγαλε.

Όταν ό κ. Άχ. Καλειώρας ήταν Γενικός Διοικητής στην 'Ηπειρο, έγινε στό Γιάννενα, μιά φιλιανθρωπική έορτή, την ήμερα τών Χριστουγέννων, ύπερ τών πτωχών της πόλεως.

Κι' έπειδή ό κ. Καλειώρας έχε φήμη καλού όμιλητο, ή οργανώσασα την έορτή ή έπαροχή τόν έπισκέφθηκε και τόν παρακάλεσε νά μιλήση κατ' αυτήν.

— Νομίζω ότι δέν πρέπει, άπάντησε στούς Γιαννιώτες ό κ. Καλειώρας.

— Γιατί; είπαν έκείνοι. Ίσα-ίσα έχετε τόσα θέματα: τη Γέννησι, τό Θείο Βρέφος...

— Μά ακριβώς γι' αυτό δέν πρέπει ν'ά μιλήσουμε.

— Μά γιατί;

— Γιατί πρέπει γ' άφήσουμε νά... κοιμηθί ήσυχο τό Θεϊόν Βρέφος!...

Πρό έτών στην 'Αθήνα οι λούστοροι ήσαν Πέρσαι, πραγματικοί Πέρσαι, απ' την Περσία, έλλειπει Έλληνων ύποδομματοβαριστών.

Οί λούστοροι αυτοί έπολούσαν και τίς τότε εκδιόδυμενες έφημερίδες, μεταξέ τών όποιων και την 'Ωρα τού Τρι-κοίτη.

Για τό λόγο αυτό ό μακαρίτης ό Δηληγιάννης δέν ήθελε νά τούς δη στό μάτι του.

Μιά παραμονή τών Χριστουγέννων, τρεις από τούς Πέρσαι αυτούς, φορτωμένοι ένα τεράστιο χάρτινο καράβι έλεγαν τά Χριστούγεννα και μπήκαν έτσι και στό έπί της όδου Ζήνωνος σπίτι τού Δηληγιάννη, για νά τά πούνε.

Ό Δηληγιάννης μόλις τούς είδε, καθώς είχαν μάλιστα και τά φύλλα της 'Ωρας κάτω από τη ιασχάλη τους, τούς γνώρισε και ειπε στούς φίλους του πού τόν περιτοίχιζαν, παρωδών τόν γνωστό στίχο τού λαϊκού τραγουδιού τών Καλλάντων:

--- Έκ της Περσίας έχονται τρεις Μάγοι με... την 'Ωρα!...

Ό Γεώργιος Θεοτόκης άπέφυγε νά έρχεται σε μεγάλη έπαφή με τό λαό. Ένας φίλος του τού συντοίσεσ κάποτε γ' άνοιξη τό σπίτι του και γά δέχεται τόν κόσμο.

— Άυτό εινε τό σύστημα τού κ. Δηληγιάννη, άπάντησε ό Θεοτόκης.

— Βέβαια, αλλά νομίζω ότι πρέπει νά τό ακολουθήσει και σεις, κ. Πρόεδρε.

— Γιατί; Με τό σύστημα αυτό ό κ. Δηληγιάννης δέν κατώρυσε νά μείνη πρωθυπουργός παρα λίγους μήνες, ενώ εγώ με τό δικό μου έμενα χροσία όλόκληρα. Ύπαρχει λοιπόν λόγος νά τό αλλάξω;

Ή αίθερία Λουίζα της Όρλεάνης.

(Περφημος πίνας τού μεγάλου πορτραίσιτα Βιντερχάλτερ)

